

in njegovo pokašljevanje, globoko in pridušeno,
je polno domotožja.

Včasih zamomlja sam zase
z ledenim smehlajem na licu,
in hrsk, hrsk,
žveči kos kosti.

Hrsk, hrsk, žveči kos kosti.
O, to je košček bele kosti
njegove prve ljubezni, mrtve v njegovem srcu
že dolgo let.

Čez čas jame nekaj šteti
na svojih drhtečih prstih —
je to število njegovih znancev,
ki so mu obrnili hrbet, — ali

spomin na one, ki jih je imel rad,
pa jim je stisnil roko in se ni brigal več zanje —
ali pa le število milj
do doma, ki ga je zapustil?

In ko mine spet nekaj časa, mi reče:
»Poglej v nebo in povej mi, kaj vidiš tam?«
Jaz pa mu odgovorim: »Nič. Ničesar ne vidim.«
»To je res. Prazno je.« In se nasmehne.

STISNJENA PEST

Takuboku Išikava

Kadar me pomiluje znanec, bogatejši kot jaz,
kadar me smeši znanec, močnejši kot jaz,
zavihtim pest — a še isti hip
zagledam v kotičku svojega jeznega srca
nejezno srce,
kako čepi tam in mežika
kot ubogi tatič —
ta nemoč!

O ta nemoč!

Koga boš udaril
s to svojo pestjo,
ki ne veš z njo kaj početi?
Svojega prijatelja, samega sebe
ali nedolžni steber kraj sebe?

GOREČE KNJIGE

Rijuko Kavaji

Kje je včerajšnji plamen?
Kje je včerajšnje mesto?

Kdo naj spozna to čudno scenerijo,
ki se nam je prikazala ob svitu?

Tramovi na pogled kot rebra
in okostnjak iz stebrov,
to je vse, kar je ostalo na samotnem pokopališču
mojega doma.

Piano sloni ob zmečkanih železnih ceveh
z razpuščenimi lasmi svojih strun
in dimnik kleči ves skrušen na kolenih
z usti odprtimi kot demon.
Zraven njega pa, glej,
še zmerom gorijo knjige z mojih polic!

Vso noč so gorele knjige,
pošiljajoč sikajoče plamene proti nebu...
Ah, kaj so postale zdaj vse te besede?
Kje so zdaj množice misli,
raztresene kot iskre po zraku?

Knjige še vedno gorijo,
zardevajoč kot rože
in divje kot satani...

Zdi se, kot da te goreče knjige
še vedno dihajo tudi potem,
ko se spremenijo v pepel.